

dacă rugăciunile celorlalți nu sunt imediat ajutătoare, pierde totul. Apoi ia totul de la început și iarăși strădanii până la sudoare de sânge.

De aceea este nevoie de răbdare. Nu te descuraja. Nu fi mică la suflet. Îndură, ai răbdare pentru ca să te acopere harul. Sunt mulți cei care te sprijină.

Fiecare pas al tău spre bine îți aduce și mie bucurie. Învierea ta face să învieze și sufletul meu. Din experiența mea și din chinurile mele cunosc foarte bine ispitele maicii starețe. Știu că suferă și pătimește mult, purtând sarcinile fiecăreia dintre voi cu răspunderea pe care o are în fata lui Dumnezeu. Gustă în fiecare zi amărăciune și durere cu prisosință.

Și se înveselește numai atunci când voi mergeți pe calea cea bună.

Acum vezi că a venit iarăși harul? Ia aminte că iar va pleca. Iar dacă pleacă, răbdare, curaj, ascultare deplină și iar va veni. Ți-am spus că la Crăciun va veni. A venit, dar nu te-a aflat râvnitoare. Acum a venit, dar iar va pleca, pentru a te curăți de patimi. Acest lucru se va întâmpla până când vei deveni așa cum vrea Domnul, pentru a găsi sălaș pentru harul Său. Silește-te în luptă. Nu te lenevi și nu lasă timpul să treacă. Timpul pe care îl irosești în zadar în fiecare zi nu-l vei mai întâlni. Vei da socoteală pentru toate zilele și orele și clipele din viața ta. Omul nu trebuie numai să alerge, ci trebuie să măsoare și distanțele drumului. Nu cumva să rămână în urmă și să nu mai poarte grijă.

Sursa: www.pemptousia.ro

Gheron Iosif Isihastul, *Mărturii din viața monahală*.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 18 octombrie**
18:00 – Sfântul Maslu
19:00 – Cateheză
- **Sâmbătă: 19 octombrie**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 20 octombrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor*
→ *Sfântul Mare Mucenic Artemie, Sfânta Cuvioasă Matrona*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

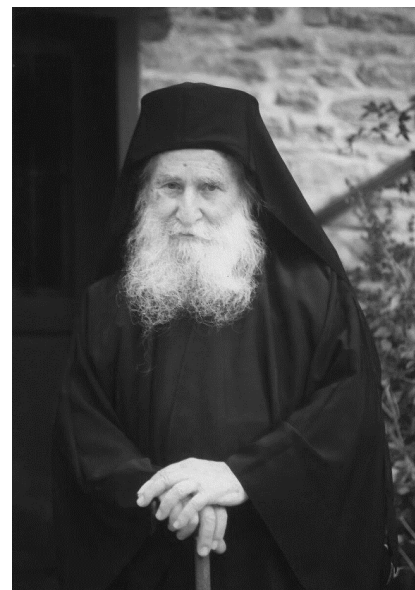
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

♦ Nr. 44 / 13 octombrie 2013 ♦

PĂRINTELE IOSIF
VATOPEDINUL
CINE ESTE DIAVOLUL ȘI
CUM LUCREAZĂ?

Sfânta Scriptură ne spune că diavolul este „Luceafărul cel căzut”. De aceea Domnul ne spune: „*Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer*” (Luca 10, 18). Este începătorul și conducătorul cetei îngerilor căzuți din cer, atunci când au voit să apostazieze de la voia dumnezeiască. Atunci în mod automat au fost zdrobiți și au căzut din demnitatea și din locul lor. Ei au pierdut în același timp și frumusețea uimitoare și luminoasă a chipului lor. Au devenit monștri îngrozitori, fie și numai pomenirea lor fiind respingătoare. Nu există în ipostasul lor diavolesc nimic bun, nimic frumos, nimic drept, nimic cinstit, nimic rațional, nimic adevărat. Diavolul, cel ce altădată era purtător al luminii dreptății, al iubirii și al sfințeniei, s-a transformat deodată – prin răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu – în unealta absolută a

întunericului, a urii, a minciunii, a întregului rău și a celor ce contribuie la dezastrul stricăciunii și al morții. Acesta a devenit și va rămâne totdeauna întuneric, minciună și pierzanie, chiar cu un anume scop vădit – împotrivirea față de tot ce aparține lui Dumnezeu și față de tot ce Dumnezeu proniază, în special pe om. A devenit – și va rămâne pentru totdeauna – moștenitorul morții și locuitorul iadului, cu principalul scop de a înșela și de a atrage de partea sa pe cât mai mulți cu putință.

Principala țintă urmărită de diavol este omul care pășește pe calea unirii cu Dumnezeu. Diavolul nu suportă să-l vadă că urcă mai sus de demnitatea cea dintâi, pe care a avut-o înainte de cădere, și din această pricină aruncă asupra lui săgețile sale cele mai turbate. A devenit și a rămas după intenție ucigaș de oameni.

În calitate de minciună, viclenie și răutate, diavolul nu se înfățișează în chip vădit. Doar prin sugestii el întărește mintea și simțurile prin pretexte viclene, pentru ca să înșele gândirea și voința, să atragă spre consimțire opinia și astfel să-și împingă victima totdeauna prin viclenie, ipocrizie și înșelăciune. Omul se mișcă și lucrează mai mult prin simțuri și prin sentimente. Vrajmașul cunoaște acest lucru. Din această pricină el întărește simțurile prin pretexte aparent bune și astfel fură mai ușor consimțământul omului. Vedeti, el ne pune înaintea necesitatea biologică. Aceasta se întâmplă și în lumea trupească, și în cea sufletească. Dacă omul este slobod de patimi și de obișnuințele rele, cu ușurință se

izbăvește de lupta și de uneltirea diavolească. Dacă, însă, este prizonier al obiceiurilor viclene, lupta este dură și plină de agonie. Negreșit, împotrivirea noastră, care are drept fundament scopul existenței noastre și al poruncilor dumnezeiești devine cu putință (realizabilă) prin alianța cu harul, care coexistă împreună cu noi. Îndemnul apostolic: „*Stați împotriva diavolului și el va fugi de la voi*” (Iacov 4, 7), este adevărat și sigur. Si „*dacă duhul stăpânitorului se ridică împotriva ta, nu te clinti din locul tău*” (Ecclesiastul 10,4). Diavolul nu are stăpânire directă sau în chip simțit ca să-l ispitească pe om. Provoacă doar prin închipuire, prin imagini, pe care le proiectează pe ecranul cugetării, și prin noțiuni (idei), prin intermediul minții. Atunci omul singur hotărăște să primească provocarea (atacul) sau să o respingă. Acesta este principalul mod al celui viclean de a intra în legătură cu omul. De acum continuarea depinde de voința omului. Fie să se supună, fie să se împotrivească.

Cel mai direct mod de apărare și de împotrivire al nostru este dumnezeiasca chemare (rugăciunea) și aducerea aminte de scopul și de propășirea noastră. Pilda Domnului nostru, atunci când S-a aflat în pustie, ne-a trasat modul practic de luptă împotriva vrăjmașului, precum și cele care contribuie la realizarea acestuia. Diavolul nu are capacitatea înaintevederii, nici nu cunoaște ce gândește omul. El deduce din mișcările simțurilor și întărește în chip analog măduarele și simțurile prin înțelesuri pătimase. Atunci când vede că dispoziția sufletului înclină spre

imaginea lucrului sau a înțelesului, prin care a atacat (învăluit) închipuirea, înțelege că la aceasta sunt dorința și intenția omului și aduce pricinile potrivite pentru a-și supune victima.

În ceea ce privește firea sa, diavolul este asemenea cu firea minții omenesti. Este foarte rapid, neobosit, neadormit și neșovăielnic, neschimbabil în viclenie și răutate. Se schimbă și se transformă imediat în diferite figuri și forme, dacă aceasta ajută scopului său viclean. Se deplasează totdeauna foarte rapid în orice loc și se folosește de orice mijloc cu scopul principal de a împiedica voia dumnezeiască.

Sursa: www.pemptousia.ro

Gheronda Iosif Vatopedinul, *Dialoguri la Athos*, traducere din limba greacă și note Nicușor Deciu, Editura Doxologia, Iași, 2012.

GHERON IOSIF ISIHASTUL

„TUTUROR NI SE ÎNTÂMPLĂ ACESTE CĂDERI”

După mult timp, am primit astăzi scrisoarea ta, fiica mea. Tot timpul acesta am fost foarte trist, pentru că, nefiind tu prea bine în timpul din urmă, te-am certat. Pentru aceasta am avut durere și tristețe multă în inima mea cea săracă.

În fine, astăzi m-am bucurat puțin, aflând că ți-ai revenit un pic și ai început să-ți repari mica ta barcă pentru a putea naviga spre țărmul liniștit și fără de valuri al nepătimirii. Într-adevăr, fiica mea, este mare lupta împotriva patimilor, dar cu harul lui

Dumnezeu ea poate fi dusă la bun sfârșit. Cu ajutorul Lui, cele cu neputință sunt împlinite.

Tuturor ni se întâmplă aceste căderi, fiica mea, dar este nevoie de multă răbdare și stăruință în luptă. Toate aceste anomalii, tulburarea, ura, disprețul, mișcările sălbatice ale patimilor, toate sunt de la Satana. Toate trebuie deopotrivă urâte și îndepărtate. Cu grabă, cu durere, cu suferință. De la început, înainte de a intra ele și a apuca să-ți taie izvoarele răcoritoare ce vin din cer și apoi să-ți ucidă sufletul.

Vezi tu? Când consimți la gândurile rele pe care le seamănă cel rău, atunci ți se taie imediat curajul rugăciunii. Dacă au reușit să-ți întrerupă apa cea dătătoare de viață, hrana sufletului, în câteva zile îți vor ucide sufletul. La început vei putea să le respingi cu puțină rezistență, dar tu stai fără de grijă și pierzi timp dând atenție celor spuse de acestea. Când vor pătrunde acestea ne vor lua prizonieri.

Fii atentă și să nu te încrezi, chiar dacă ți se pare că au plecat. Pentru puțin numai le alungă rugăciunile celor mai mari ai tăi, dar iarăși se întorc. Harul lui Dumnezeu le răspândește pentru ca sufletul să prindă curaj, dar iar se întorc. În timp de pace nu te lenevi, ci roagă-te, îndreptează ce s-a stricat, pregătește-te de război... Dă-ți curaj. Ai răbdare. Fă ascultare desăvârșită. Astfel vei putea într-o bună zi să scapi de toate acestea. Este nevoie însă de multă luptă și multă rugăciune.

Cu fiecare pas pe care îl face, monahul trebuie să verse lacrimi și picături de sânge. Și vine diavolul, cel învechit în rele, îi pune o piedică, din cauza căreia,